

[Krarup.]

synes, som om Staten her ganske roligt i sin Kasse har strøget 2 400 Kr. aarlig, som den gode Legatstifter for mangfoldige Aar siden havde tilsigtet skulde være en Forbedring af netop disse to Præsters økonomiske Kaar ud over deres almindelige Embedslønning. Han vilde sikkert aldrig have bifaldet, at en betydelig Del af Rentebeløbet kom de offentlige Midler til gode. Dette Forhold synes at trænge til en nærmere Forklaring. Maaske er den højtærede Kirkeminister saa meget inde i Enkelthederne og i Krinkelkrogene i Kirkeministeriets gamle Protokoller, at vi allerede her ved dette Møde kan faa en Forklaring paa det, men jeg maa efter det, min Hjemmelsmand har sagt, og da der er nævnt en bestemt fikseret Sum paa 1 200 Kr. til hver af de to residerende Kapellaner, gaa ud fra, at de residerende Kapellaner i Virkeligheden har faaet det engang, og saa er mit Spørgsmaal: Hvorfor faar de det saa ikke mere?

I § 19 omtales et særligt Honorar til Kantor, Organist og Korets Medlemmer; hvis disse gør Tjeneste paa andre Tider end Søn- og Helligdage og de saakaldte Standarddage. Jeg kommer derved ind paa det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører fra Socialdemokratiet var inde paa før. Jeg vilde som han ønske gennemført en Ordning, hvorefter kirkelige Handlinger kunde foretages paa alle Ugens Dage uden særlig Betaling. De kirkelige Handlinger vilde i saa Fald ikke blive saa meget klumpet sammen, som de er nu, og Kirken vilde behandle alle ens uanset de paagældendes forskellige økonomiske Levevilkaar, hvilket da maa være det rigtige.

Jeg har set i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Pastor Nedergaard, der er velkendt for sin Interesse for disse økonomiske Ting, har foreslaaet, at Udgifterne til Tjeneste paa disse ekstra Dage skulde kunne tages af Kirkens Kasse. Jeg er ikke nok inde i det til at sige, hvordan det kan ordnes, men jeg siger som det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen: Vi maa have en Ordning, saa at der ikke bliver Forskel i Kirkens Behandling af rig og fattig.

Indholdet af § 77, den saakaldte Afskedigelsesparagraf, er det egentlig ret overraskende at finde i en Lønningslov — skønt, hvor skulde man ellers indføre denne Bestemmelse, som ogsaa i høj Grad har en økonomisk Side, Bestemmelsen om Afskedigelse af Præster. Jeg ser saadan paa det, at det er fuldt berettiget at tage den med her. Det er nemlig et Tilsagn fra Staten om økonomisk Hjælp, hvis Kirken maatte ønske

en Præst afskediget. Spørgsmaalet er ikke nyt. Det kirkelige Udvalg af 7. Marts 1928 arbejdede med denne Sag, og fra et Underudvalg blev der udarbejdet — og et ret stort Flertal vedtog — et Forslag om Afskedigelse af Præster. Jeg finder ikke, at den dengang foreslaaede Form var heldig, idet Menighedsraadenes Indflydelse paa deres Præsters Afskedigelse var alt for stor. Jeg bifalder derimod, at der i Lovs Form fastsættes Regler for en Præsts Afskedigelse, naar det som foreslaaet skal ske efter Indstilling af Biskop og Provst, og der tillægges en afskediget Præst Vente- penge og Pension og tillige Mulighed for at blive ansat som Præst i en anden Menighed.

Herved opnaar man tre Ting. For det første formindskes Faren for Vilkaarlighed, bl. a. foranlediget ved Klikedannelse i Sognet. Dernæst sikres en Præst, der afskediges, sin Løn og Pension, og endelig vil den lempeligere Form for Afskedigelse gøre, at Bestemmelsen oftere bliver brugt. Det kan ikke nægtes, at der er Præster, desværre kun, der burde afskediges. Ikke alene de saakaldte „dovne Præster“, for at bruge Pastor Bartholdys Udtryk, det er baade kendt og berygtet nok, derfor kan jeg gentage det her, men ogsaa Præster, der er kørt fast og paa den Maade er kommet i et trist Modsætningsforhold til deres Menighed, saa at det vilde være en Vinding for begge Parter, at Præsten rejste. I den Sag maa man fornuftigvis sætte Hensynet til Menigheden over Hensynet til Præsten. Sognet, Menigheden, er jo dog det blivende, medens Præsterne skifter. I det oprindelige Lovforslag stod der i § 77: Naar Præstens fortsatte Forbliven i Embedet maa siges at udgøre en væsentlig Hindring for det kirkelige Livs Trivsel i Sognet. Det er nu erstat- tet ved Forhandlingerneovre i det andet høje Ting med, at Paragraffen gælder for en Præst, der gennem en Aarrække i sin Præstegerning har vist Mangel paa Evne til at varetage sit Embede det paagældende Sted, og det har i den Form faaet enstemmig Tilslutning i Folketingets Udvalg. Det faar det ogsaa nok her, skønt jeg personlig egentlig foretrækker den første Formulering. Jeg forstaar, at andre foretrækker den anden, eventuelt med en lille Forandring, saa at „det paagældende Sted“ gaar ud, men jeg tænker, at naar vi er færdige med Forhandlingerne her i Tinget, saa er § 77 vedtaget, som den nu er foreslaaet.

Det er med god Grund blevet sagt i det andet høje Ting, at denne Afskedigelses- paragraf henhører under de Ting, der an- gaar Kirkens indre Liv. I den Anledning